

hvor der er Forskiel i Gold, ikke finde Bisalb paa dets videre Bei, saa vil jo denne Sag, som vi her behandle, atter komme tilbage; og da maa jeg tilsaae, at jeg kunde tænke mig, man omsider kom til at gaae ind paa den, dog saaledes som jeg bestandigt har udtalt, at jeg vilde vedblive at stemme mod Udfasters § 9, for ikke aldeles at give Sagen af vor Haand; thi, naar man lader Udfasters oprindelige § 9 gaae ud, saa er Sagen ikke endelig afgjort, men den maa paany komme for paa Rigsdagen.

Monrad. Ja, Thinget vil allerede nu være saa vant til den ærede Finantsministers Fremstilling af mine Øtringer, at jeg ikke behøver at opholde mig ved hans Forvanskninger. Den, som fandt Sted idag, havde en barnlig Character; jeg skal ikke misunde den ærede Finantsminister den Fornøielse.

Formanden. Der undslap den ærede Taler Ordet „Forvanskninger“; det maa da være ufrivillige Forvanskninger.

Monrad. Ja, naturligvis! (Munterhed). Den ærede Finantsministers Øtring, at man skulde i den danske Finantslov bestemme, hvorledes Goldintraderne skulde fordeles mellem de forskellige Landsdele, er efter min Mening saa blottet for al Grund, at jeg ikke skal opholde mig ved den. Hvad angaaer den ærede Ministers Øtring om den fremmede „Statshøihed“, da turde jeg maaskee henvende mig til min ærede Ven fra Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) i det Haab, at han vil give Finantsministeren behørigt Svar i saa Henseende. (Munterhed). (Tscherning: Gaaft vist!)

Tscherning. Jeg maa da begynde med at tjene min ærede Ven fra Maribo 4de Valgkreds (Monrad). Jeg har den Overbeviisning, at hvad nærværende Sag angaaer, da udover det tydske Forbund ikke en Ønst af Høiheidsret, men jeg har ligesaafuldt den Overbeviisning, at der er andre Sager, hvor det er ligefremt

Ørdspil at benægte, at der eksisterer en saadan Høiheidsret, hvor de enkelte Stater kun gaae ind som Brodelse i Udøvelsen deraf (Hør!). Enhver Stat, der enten for dets Heelhed eller for en bestemt Deel, er, med Hensyn til at føre Krig og slutte Fred eller afflutte visse Traktater, underordnet en anden Stat, den har ikke, hvad denne Deel eller hvad det Hele angaaer, fuld Stats høihed, hvad man end derom siger. (En Stemme: altsaa heller ikke i Goldsager!) Jeg har kun nævnt det ene Exempel, jeg kunde nævne 3 til 4 andre, men ved Siden deraf er det ligesaa vist, at det tractatmæssigt kan være nødvendigt fra Regjeringens Side at opretholde, om man saa vil kalde det, det Ørdspil, at det er frie, souveraine Stater, der have dannet Forbundet. De have skult for sig selv i Udtalelser gjennem Forbundsacter, at de bortgave væsentlige Dele af det, der betegner virkelige frie, souveraine Stater.

Jeg haaber, at jeg ved denne Udtalelse har gjort Fyldest for den Øpfordring, som blev stillet til mig.

Hvad den ærede næstsidste Taler (Rosenvørn) angaaer, da synes det mig, at han tilsidst viste os en Nødvei, hvorledes vi i dette Dieblit kunde undgaae at votere Loven i dens nærværende brugelige Skikkelse, for maaskee derefter slet ikke at komme til at votere den. Det var det eneste Udbytte jeg fandt i de Antydninger, han gav os om de Hensigter, han havde. Han syntes at bortlede os fra det, der ligger for, givende os et Haab om noget Ubestemt, som skulde kunne hjælpe derpaa (Hør!). Jeg troer imidlertid ikke, at vi skulle lade os friste af dette forfængelige Haab. Det ærede Medlem sagde os, at, dersom han havde været Medlem af Udvalget, vilde han have gjort et Forslag af den af ham antydede Art, men Intet har forhindret ham fra at meddele sin Anskuelse til Udvalget, og endnu mindre fra at lade den fremtræde som bestemte Endring forslag til Forhandling hert Thinget.